

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: FRK. MIMI

Citation: Nansen, Peter: "FRK. MIMI", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-workid61653/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

FRK. MIMI

(1ste Kys.)

Frk. Mimi sad paa en Havebænk og drømte. Det var silde paa Sommeren, og hun skulde snart til Hovedstaden for atter at begynde Vintersæsonens strænge Arbejde.

Hun tænkte paa sit forspildte Liv.

Hun var 17 Aar, snart 18, og endnu vidste hun ikke andet om Kærligheden, end at den er noget, som er den eneste passende Beskæftigelse for en ung Dame med mindste Selvtægtelse.

Hun havde ofte -- for Skams Skyld -- bildt sine Veninder ind, at hun var forelsket i den eller den, men det var ikke andet end modbydelig Usandhed; hun foragtede sig selv, for det gælder om her i Livet at være sand, først og fremmest sand. Ja, naar man endda ikke skulde kysse dem -- eller den -- med hvem man var forlovet; men saadan en skægget Mund, som havde røget og maaske drukket Øl - det var væmmeligt. Naturligvis hendes Fa'r kyssede hende baade til Godmorgen og Godnat, men han, syntes hun, var jo næsten ikke noget Mandfolk, han var blot hendes Fa'r, og desuden vendte hun altid Kinden til.

Hun kunde godt forstaa, at man kyssede Damer; hun kunde saamæn godt forstaa, om der var mange Herrer, som gjerne vilde kysse hendes Mund, saa

rød, saa blød, saa lille den var. Men at kysse en Herre — det maatte være lige saa ækelt som at ryge af en Pibe, og det vidste hun, hvordan var. For hun havde ofte prøvet at tage en af sin Fa's Piber i Munden. Det smagte modbydeligt, men der var alligevel noget vist pirrende ved det, saa hun kunde ikke lade være.

Det var to Gange hændet hende, at en Herre havde bedt hende om et Kys. Man skulde næsten tro, at Herrerne mente, det var en Behagelighed for Damerne at blive kysset af dem; ellers vilde de vel betænke sig lidt mere med at tilbyde sig.

Det var for Resten begge Gange den samme Herre. Naar galt skulde være, var han nu alligevel en af dem, hun bedst kunde tænke sig at kysse. Han hed Axel — i Grunden et net Navn — og han var polyteknisk Kandidat, rigtignok med „tredeje“, men det var ikke af Dumhed, men kun af Dovenskab, og saa gjorde det ikke noget.

Han var høj og stærk og behændig og dansede dejligt. Man laa i hans Arm og lod sig blot bære. Han havde blondt Skæg over hele Ansigtet, ganske kort klippet Haar og to leende Øjne, som det var umuligt at forskrække, selv om man tog sig sammen til at være nok saa meget Dame.

Det var akkurat et halvt Aar siden, at denne gruelige „første Gang“ passerede. Der var Bal hos Oberst Hammersted, og hun havde ham til Bords. Det havde hun haft hele Sæsonen. Saadan gik det altid, at der var en Herre, som man altid dansede første Dans med — ens Broder eller Fætter —; en, som man altid dansede Kotillon med — en, som man vidste gav en anden Dame sin Kotillonsbuket — og en, som man altid dansede Borddans med — en, som man blev saa morsom sammen med.

Det var det sidste Bal i Sæsonen, saa man blev naturligvis lidt sentimental ved Champagnen og talte om, at nu skulde man ikke ses saa længe. Og da de saa havde rejst sig fra Bordet — hun havde nu vist nippet lidt mere til Vinen, end hun egentlig burde — havde han uden videre ført hende ind i et Værelse, hvor der slet ingen andre var end de to. Men det havde hun først opdaget, da han pludselig bøjede sig ned over hende og leende — han lo altid — saa hende ind i Øjnene og sagde: „Frk. Mimi, faar jeg ikke et Kys til Afsked?“ — „Nej, det ved Gud De ikke gør!“ havde hun skyndt sig at svare og var løbet ind i en anden Stue. Hun var skam bleven helt forskrækket, men det var da heller ingen Manér at sige det saadan ganske uden Forberedelse. Han kunde da ikke forlange, at hun lige med ét skulde give sig til at kysse ham.

Bagefter havde hun alvorligt sagt til ham: „Jeg er virkelig meget vred paa Dem.“ Men han havde knebet Øjnene sammen og, uden at rødme, svaret: „Det tror jeg ikke.“ Rigtig impertinent og vigtig.

Hun havde tænkt ved sig selv, at det var da godt, at de ikke saa snart skulde ses igen.

— Saa var hun rejst her ud paa Herregaarden til sin Veninde Ida, og med hende havde hun haft mange fortrolige Samtaler om alt muligt. Men Ida var nu alligevel en underlig en, med hvem hun ikke rigtig kunde sympatisere. F. Eks. havde Ida sagt, at det var barnagtigt at tro, at Kys var noget stygt; tværtimod, det var netop saa dejligt. Og da hun saa forfærdet havde spurgt hende, om hun da virkelig nogen Sinde havde prøvet det, havde hun blot let hende lige op i Ansigtet og sagt: „Jeg vilde nødig tælle —!“

Uha! naar man tænkte sig, saadan Smag Folk kunde have.

— — Her ude paa Landet havde hun dog Gud ske Lov ellers haft Fred. Men saa en Dag var Axel dumpet ned paa Gaarden, og det viste sig, at han var intim Ven af Idas Broder.

Hun havde hilst køligt og fremmed paa ham; men han havde uden videre givet hende Haanden og havde takket for sidst. Men da hun med en onskabsfuld Betoning havde svaret: „Ingen Aarsag, Hr. Kandidat!“ — var han dog bleven lidt rød i Hovedet. Det var hendes største Triumf at tænke paa det lille fikse Svar.

Det var nu alligevel gaaet her, som det var gaaet hele Vinteren; de havde altid været sammen, fordi de morede sig saa godt sammen, og saa igaar — igaar Aftes — var det forfærdelige sket for anden Gang.

Der havde været stor Middag paa Gaarden, og hele Omegnen var der med sin faste og tilrejsende Ungdom. Det havde været et rigtig morsomt Selskab, hvor Mimi havde haft Axel til Bords — naturligvis. De havde siddet og moret sig over nogle „lokale“ Damer, som var mødt nedringede — det troede de Stakler i deres Uskyldighed var netop saa fint — og over meget andet. Og bag efter, da Kaffen var bleven serveret udenfor Havesalen, var Axel igen bleven borte med hende — hun maatte vist igen have været uforsigtig med Champagnen — og nede i Nøddealléen havde han igen bedt hende om et Kys. Hun var ikke bleven saa bange denne Gang, for nu havde hun jo lidt Rutine, men hun havde sagt: „Det kan ikke nytte, De *be'r* mig om et Kys, for De faar det ikke.“ Og han havde svaret: „Tag Dem i Vare for, hvad De siger, Frk. Mimi. De er uforsigtig.“

Skulde hun virkelig have været uforsigtig? Hvad monstro han havde ment? Det kunde hun rigtignok have megen Lyst til at vide.

— — Og Frk. Mimi sad og spekulerede over dette og over sit forspildte unge Liv, der ikke kendte noget til Kærlighed.

Saa med ét følte hun ligesom et varmt Pust bag i Nakken, og inden hun havde faaet Tid til at vende sig om, saa hun Axels leende Ansigt komme frem foran hendes, og ligesom hun skulde til at skrike op, blev hendes Mund lukket med et Kys.

Hun var altfor forvirret til at skænde; hun ry-stede og lo og græd og pjudsede sig som en vaad Katteskilling. Men han sad ganske rolig ved Siden af hende paa Bænken og sagde:

„De var meget uforsigtig igaar, Frk. Mimi. De sagde, at det kunde ikke nytte, jeg bad om et Kys. Saa tænkte jeg, det var bedst at lade være med at bede.“

BALPASSIAR

(2det Kys.)

(Efter Bordet).

i en lukket Veranda, fuld af Planter i Potter og Baljer, sidder en ung Dame, balklædt, paa en ganske lille Havebænk. En ung Herre staar ved Siden af hende. Inde fra Lejligheden lyder Dansemusik.

— De er vist slet ikke til at stole paa, Kandidat Birker?

— Mener Frøkenen noget upassende?

— Ja netop, De er en Hans Kvast. De tror, at alle Damer, der er lidt venlige mod Dem, er forelskede i Dem.

— Nej, Gud fri mig!

— De er oven i Købet uartig.

— Kun høflig.

— Det forstaar jeg ikke.

— Jo, jeg antager, at de unge Damer er altfor velopdragne til at være uvenlige mod en stakkels Fremmed, der ikke har gjort dem nogetsomhelst ondt.

— Kandidat Birker!

— Frk. Krogh!

— De er mig en ubehagelig Person.

— Jeg kan desværre ikke gengælde Artigheden. Tværtimod finder jeg Dem fortryllende.

— Véd De, hvad der er det oprørende ved Dem?

— Nej, det har jeg aldrig tænkt over.

Peter Nansen: Samlede Skrifter III

19